

jde-li o předpis výjimečný, jak je tomu právě při ustanovení § 60 zák. čl. VI z 1876.

Poněvadž tedy v daném sporu správní výbor rozhodl konformně s instancí první a poněvadž nejde o daň obecní nebo župní, nýbrž církevně školskou, jest otázku instančního pořadí posuzovati výhradně podle 2. odst. § 59 zák. čl. VI z 1876, dle něhož však odvolání k žal. úřadu jako řádné další instanci místa nemá.

Nebyly-li však dány podmínky předpokládané zákonem pro zakročení úřadu toho jako řádné instance — a pouze v této vlastnosti žal. úřad, jak z jeho výroku patrně, zakročil, pročť netřeba zabývat se otázkou, zda a pokud by k tomu snad byl oprávněn mocí svého práva dozorčího — jeví se jeho rozhodnutí býti výrokem úřadu k úkonu takovému, totiž meritornímu vyřešení daného sporu, nepřislušného a tedy výrokem nezákonným.

Žal. úřad nemohl míti pochybností, že strany nastoupily další, jak uvedeno nepřipustný pořad instanční, pouze následkem nesprávného právního poučení, jehož se jim úřadem nižší instance dostalo. Ale pak náleželo mu, i když k meritornímu rozhodnutí o prostředku tom příslušným nebyl, aby vytkl nedostatek ten za účelem opatření, aby se straně dostalo správného poučení a aby nebyla připravena o právní ochranu zákonem jí poskytnutou. Úřad tak neučinil sveden patrně svým mylným právním názorem o svém postavení jako řádné instance oprávněné k rozhodnutí meritornímu.

Bylo tedy zrušit jeho výrok podle § 7 zák. o ss jako zákonu odporující a ponechat žal. úřadu, aby hledě k zásadám právě vyloženým o podaných k němu odvoláních znovu se vyslovil.

Č. 4267

Školství. — Řízení před nss-em: * Ke stížnosti na nss do výroku o nuceném nájmu podle § 7. zák. č. 189/1919 není legitimována osoba, která — byť v řízení vlastníkem byla — v době vydání zabíracího nálezu vlastníkem již není.

(Nález ze dne 27. prosince 1924 č. 22.897).

Věc: Jáchym L. v L. proti ministerstvu školství a národní osvěty o nucený nájem místností k účelům školním.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

Důvody: Žal. úřad zabral nař. rozhodnutím na zákl. § 7 zák. č. 189/1919 a č. 295/1920 k ubytování učitelky Emy M. nuceným nájmem kuchyň a pokoj s příslušenstvím v domě čp. — v J.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Podle § 7 zák. z 3. dubna 1919 č. 189 Sb. jen vlastník reality jest povinen propůjčiti pro bydlení správců a učitelů veřejných škol místnosti v ní a jest tedy podle doslovného znění cit. § — zejména z užívané vesměs formy přítomného času — patrně, že lze s právním účinkem vysloviti zábor místností nuceným nájmem k účelům školským jen proti onomu vlastníku reality, který jím byl v době vyslovení tohoto záboru a že jen pro toho, kdo jest v té době vlastníkem reality,

vzniknouti může právní povinnost příslušné místnosti propůjčiti. Totéž platí, jak nss opětně vyslovil, i stran osoby, která není sice vlastníkem reality, ale může podle jiného svého práva s příslušnými místnostmi disponovati. Není-li ten, kdo byl vlastníkem, nějakou dobu před vyslovením záboru, totiž v době konaného šetření, zábor připravujícího, vlastníkem ještě i v době, do které by spadal počátek působení úředního výroku, nemůže vyslovený zábor na jeho právní postavení míti vůbec nějakého účinku, neboť ani nemůže nastati eventualita § 7, že by o n mohl býti nucen propůjčiti pro bydlení správců a učitelů národních škol místnosti, s nimiž nemůže disponovati, ani nemůže nastati eventualita cit. §, že by jich nemusil propůjčiti z důvodu ohrožení jeho bydlení nebo jeho živnosti ve vlastní realitě.

Ježto st-l sám tvrdí ve své stížnosti, že v době následující po komisionálním šetření přestal býti vlastníkem reality, poněvadž před vydáním nař. rozhodnutí, t. j. dne 26. září 1923 prodal a dne 29. září 1923 vlastnické právo na realitě knihovně převéstí dal na Jaromíra L. — z čehož stížnost po stránce věcně dovozuje rozpor nař. rozhodnutí se svrchu uvedenou normou § 7 zák. 189/1919 —, jest zřejmo, že nař. rozhodnutím resp. zábořem v něm vysloveným nemohla v uvedeném smyslu býti dotčena s t-l o v a subjektivní práva v jeho postavení jakožto vlastníka reality. Vzhledem k tomu nedostává se st-li k stížnosti na nss legitimace po rozumu § 2 zák. o ss, i slušelo stížnost odmítnouti pro nepřipustnost, při čemž nss ani neměl podnětu zabývati se řešením otázky, zda se snad zábor dotkl subjektivních práv udanlivého nového vlastníka reality, resp. zda nař. výrok za svrchu vytčené situace vůbec má pro nového vlastníka nějakou právní relevanci.

Č. 4268.

Pojišťování pensijní: * Osoby, které na základě dřívější služby veřejné již požívají zaopatření (pense), nejsou z tohoto důvodu vyňaty z pensijní pojistné povinnosti dle vl. nař. z 19. ledna 1923 č. 16 Sb.

(Nález ze dne 27. prosince 1924 č. 23.015).

V ě c: Dr. Jan G. proti ministerstvu sociální péče stran pojistné povinnosti pensijní.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výměrem zem. úřadovny všeob. pensijního ústavu v Bratislavě z 18. listopadu 1922, bylo vysloveno, že Alexius P., šéf kanceláře advokáta Dra Jana G. v Bratislavě, jest od 1. ledna 1922 povinen pensijním pojištěním a že se zařaduje se služným 12.000 K do XVI. třídy služného.

K odporu zaměstnavatele potvrdil žal. úřad v pořadu instancí nař. rozhodnutím výměř ten z těchto důvodů:

»Z pojistné povinnosti podle § 2, odst. 1 č. 2 nař. z 19. ledna 1923 č. 16 Sb. jsou vyňati zaměstnanci, jichž činnost zakládající pojistnou